

Individuální analýza rozhovoru

Eva Ehnertová (UČO 65570)

Rozhovor se uskutečnil v Brně dne 23. května 2005.

Komunikační partner: Petra Bartoše: panu Petrovi v době vedení rozhovoru bylo 37 let. Pan Petr má dva syny, se kterými ale nežije. Momentálně žije se svou přítelkyní. Má nedokončené středoškolské vzdělání (SOU). (Od roku 1989 půl roku pracoval na stavbě silnic, další dva roky byl zaměstnán v dopravním podniku jako automechanik a řidič. Do roku 1995 se rovněž aktivně věnuje hokeji. Další léta se živil jako manažer a podnikatel a to až o doby, kdy je odsouzen k šesti letům odnětí svobody za „podvod“, jak sám říká. Mezi lety 2000-2003 byl ve výkonu trestu.)

Cílem našeho projektu bylo zaměřit se na skupinu dlouhodobě nezaměstnaných, a to v souvislosti s volbou strategií, jaké tito lidé volí při hledání nového zaměstnání a v ohledu na vypořádávání se se svou nelehkou životní situací. Z tohoto hlediska situace mého komunikačního partnera pana Petra je v jistém ohledu specifickou, neboť fakt, že se ocitl na Úřadu práce, jak situaci prožívá, nebo samotné okolnosti spojeny s jeho životní situací (např. případné předpokládané vyloučení ze sociálních sítí, případná deprivace atd.) – to vše není jen důsledkem ztráty zaměstnání, ale v první řadě je to ovlivněno tříletým pobytem pana Petra ve vězení. Z tohoto vyplývá, že při vedení rozhovoru nemohly být použity všechny hlavní otázky v nezměněné podobě. Nyní se i přesto pokusím zmapovat odpovědi na naše výzkumné otázky, jak vyplynuly z rozhovoru.

1. Jak se do dané životní situace dostal.

Jak již bylo výše uvedeno, situace pana Petra není typickou situací nezaměstnaného člověka. Jako prvotní impuls pro jeho nahlášení se na Úřad práce, jakož i příčinu jeho nezaměstnanosti, musíme vnímat ne v první řadě ztrátu zaměstnání, ale jeho tříletý pobyt ve vězení. Sám popisuje svůj návrat z věznice velmi ironicky: „*Ten návrat z toho výkonu trestu byl vynikající.*“ Vzpomíná, jak přijel přímo před Vánoci a do konce roku dostal 500 Kč ve stravenkách, za které si mohl, jak uvádí, nakoupit pouze v jediném obchodě v Brně. Za 500 korun nakoupil jídlo pro svou matku a syna, který byl na Vánoce u něj. Po Novém roce si od svého kurátora vyzvedl dalších 500 korun a teprve za další měsíc dostal nějaké peníze od sociálního odboru,

V první řadě musel vyřídit spoustu formalit: „*Ještě tam jsem jako splnil všechny ty papíry, milióny papírů, ruku jsem měl takovou vypsanou, už jak jsem všechno všude podepisoval a splnil jsem úplně všechno, a stejně jsem nic nic, žil na dluh. No a pak mně dali ty 2 200 plus tisícovku na nájem no a – starej se!*“ Uvádí, že práci si sehnal téměř okamžitě jako kuchař v nedalekém restauračním provozu. Jak ale popisuje, pracoval téměř šestnáct hodin denně a navíc, kromě práce, přišly na řadu i další aktivity, takže se asi po dvou měsících psychicky zhroutil a skončil v nemocnici, kde strávil asi rok. Po návratu z nemocnice si zkusil hledat práci sám, ale jelikož se mu to nepodařilo, nahlásil se znovu na Úřad práce.

2. Jak svou situaci vnímá?

Velkou změnu životních poměrů pro pana Petra v tomto smyslu znamenal jeho pobyt ve výkonu trestu: „*Já jsem během toho vězení ztratil úplně všechno. Od přítelkyně, přes všechny známý, přes všechny kontakty.*“ Následky samozřejmě pan Petr pocítuje dodnes.

Pan Petr hned při odpovědi na první otázku uvádí, že se necítí psychicky nijak dobře. Svědčí o tom i jeho dva pobyt na psychiatrickém oddělení v nemocnici v důsledku psychického vyčerpání a krize, kdy, jak sám uvádí, mu „*odešel celý organismus*“. Pan Petr popisuje své současné pocity: „*Není to žádnéj dobrej pocit, když dvakrát za den, třikrát za den prostě přijdou takový vlny, prostě, opravdu, myslim si, že... to je pěkná deprese – to tak už pomalu přemejšlim kam se pudu pověsit... No ne, tak přide to, jo, za ten den. Není to, není to pro mě nic příjemnýho, ale snažim se to jako přehrát. Bojuju sám se sebou, no... Akorát abych pak měl dost sil bojovat tady s tím ostatním, že jo...*“ Sám se přitom cítí v zajetí své momentální situace: „*Protože teď třeba – zeženu si zase nějakou práci – mě pustili sedmadvacátýho dubna z psychiatrie... a od tý doby se jako furt ještě srovnávám s tím, že co bude, musím jít do tý práce, protože jinak mě buď zavřou, nebo umřu hladu, nebo já nevim... No a to si třeba zeženu tu práci, ale co když omarodim? No já prostě nemůžu omarodit. Mě se to nemůže stát! Protože od tohodle státu potom nedostanu žádný peníze. Já sem omarodil tedka rok. Celej rok jsem byl v pracovní neschopnosti. Takže na to člověk nemá zase nárok, na dávky nemocenský. Takže já prostě musim, aj s kudlou v zádech, prostě chodit a někde klepat tím kladivkem... a vydělávat peníze. Aj kdyby mně bylo sebehůř.*“

Pan Petr, který sám sebe hodnotí jako charakterního, inteligentního a zřejmě i schopného, má pocit, že více méně nedostane od ostatních, především při ucházení se o zaměstnání, ani šanci. Na jednu stranu uvádí, že si je vědom, že mu chybí dostatečná kvalifikace a vzdělání, za velmi obtížně překonatelnou překážku považuje i záznam v trestním rejstříku. Nějaké kontakty mu ještě sice zůstaly, ale jak sám uvádí: „*...prostě už se nikam nedostanu.*“ „*Dneska lezou ze škol absolventi, kerý mají všelijaký tituly, maturity, a to co já jsem si musel pracně budovat třeba nějakou dobu, protože za mnou přišli lidi a chtěli s něčím pomoci – něco zařídit, vyřídit, tak oni tedka oproti mně mají tu výhodu, že na to mají na to ten papír. A se mnou už se nikdo bavít nebude.*“

Už vůbec, podle svého hodnocení, nemá šanci dostat práci, jakou by si sám představoval, a v čem dle svého názoru vyniká – tj. v oboru systémového řešení a organizace. Popisuje své bohaté zkušenosti s touto prací, kdy pořádal nejrůznější akce – spolupořádal hokejové turnaje s Jágřteamem, „Zlatou hokejku“, turnaje veteránů – „*během dvou měsíců všechny tyhle tři akce a v pohodě jsem to zvládl. Se základním vzděláním.*“ Dokonce uvádí, že založil první „go-go bar“ v Brně (1992).

S tím ostře kontrastuje jeho dnešní situace, kdy, jak uvádí, se musí spokojit se zcela jiným druhem práce: „*Můžu jít kopat někde kanály, nebo jít vařit, nebo dělat čišníka, jezdit s autobusem... na co mám vlastně jako papíry nebo tu nejnižší práci. Ale deset let života, co jsem strávil získáváním těch kontaktů a tak, je totálně nenávratně pryč. Totálně. Už to nemůžu nikdy vrátit. Nemůžu. Jako perspektiva... nádherná. Taková obrácená. Jak kreslí Mládek. Na svých obrazech. Tu obrácenou perspektivu.*“

3. Cítí se být stigmatizován?

Pocit stigmatizace u pana Petra pramení především z jeho pocitu, že na něj bude pohlíženo především jako na osobu se záznamem v trestním rejstříku: „*Takhle někam přijdu a je to hrozně neosobní: Tady mně vypíšte*

nějaký papíry, doneste mně čistej trestní rejstřík... ' – ‚Nemám. ' – ‚Tak ven! ' A je to.‘ To, ještě v kombinaci s faktem, že dosáhl pouze základního vzdělání, podle pana Petra podstatně snižuje jeho šance na zaměstnání.

Při popisování své životní situace a zejména zmíněných událostí si pan Petr často uvědomuje, jak je jeho chování posuzováno a hodnoceno ze strany ostatních lidí, ale především i institucí. Nejenom, že má pan Petr pocit, že jeho možnosti získat zaměstnání jsou podstatně omezeny vzhledem k záznamu v trestním rejstříku a dosaženému základnímu vzdělání, často lze z jeho řeči vycítit i pocit omezení ze strany norem stanovených nejenom společností, ale dá se říci především ze strany byrokratických struktur, které pan Petr identifikuje jako „stát“. Např. takto popisuje, co znamená být podmíněčně propuštěn: *„Protože su podmíněčně propuštěnej, tak cokoli bych udělal špatně, tak by ten soud mohl brát jako nedodržení podmínky, že se nechovám jako správnej občan - nevím jestli na to sou nějaký tabulky – jako na chování správného občana, ale tak nějak to asi je.“* Obdobně hodnotí situaci po svém propuštění z nemocnice: *„Tak jsem si říkal, že bych mohl třeba teda nějak ten důchod částečněj dostat, protože s tím zdravím mám problémy už od pětadevadesátýho roku. Nee, vůbec, nehrozí... Tam nesplňuju nějaký tabulky, jestli mám moc prstů nebo ruk, noh, nevím, podle čeho oni to berou.“*

Takovou moc přitom pan Petr nepřisuzuje pouze neosobním normám a pravidlům, ale záleží podle něj i na přístupu samotných lidí, kteří taková pravidla naplňují: *„Takže to není ani o zákonech. Je to aj o těch lékářích, to je všechno tak nějak propojený, a přitom lidi se nedomlouvaj, jak nás tady budou ničit.“* Nebo: *„Chvilka se mi to stává, že mám takový pocit, že mně to všichni dělají naschvál.“*

4. Cítí se být deprivován? Ve kterých oblastech? Cítí se být vyloučen ze sociálních sítí?

V prvé řadě pan Petr zmiňuje nedostatek finančních prostředků. Takto hodnotí příspěvek od Úřadu práce: *„Ty peníze, to je směšný, co oni mě daj, tak to já rozdám děckám. To nestačí na nic.“* Přitom pan Petr uvádí, že podle něj si vydělá více peněz kdekoli. Zároveň však, jak tvrdí, si nedokáže představit žít z jedenácti, deseti tisíc. Jako důvod jmenuje řadu zájmů, především sportovních.

Za mnohem důležitější, než je finanční aspekt jeho momentální situace, však pan Petr považuje fakt, že má spoustu volného času a nedostatek podnětů pro svůj osobní rozvoj: *„Potřebuju nějaký úkoly, mít nějakou zátěž, mít nějaký vněmy, ruchy, aby se děly. A když to nemám, tak su na tym špatně.“* Pan Petr se sice snaží využít den co nejsmysluplněji. Dokonce, jak sám říká, nenašel nic, čím by den mohl užitečněji vyplnit. Svůj den popisuje asi takto: z domu vychází společně s přítelkyní, která okolo šesté nebo sedmé odchází do práce, jde se podívat k matce, čte noviny a hledá práci. Pak navštíví bývalou ženu, aby se mohl zároveň zeptat, zda neví o nějakém zaměstnání pro něj. Poté obědě případně nějaké nabídky. Rovněž se stará o domácnost nebo se učí angličtinu. Přesto se tyto činnosti panu Petrovi zdají neplnohodnotnou náplní jeho dne. Na jiném místě říká: *„Není prostě přirozeně nic, co by vyplnilo čas. Já si musím prostě vymýšlet zaměstnání nějaký, vymýšlet si činnost, abych prostě nesešel a nekoukal do blba... Protože já si tedka nedokážu představit: ‚to je paráda, já su nezaměstnanej, kašlu na peníze, že je nemám...‘ To nejde. Musím vymyšlet něco. Nakonec stejně zase skončím v kriminále. Zase vymyslím podvod a budu tam... Ale dohnali mě tam... Ale ne kvůli penězům, ale prostě kvůli tomu, že se nudím. Že tady mě nechťejí zaměstnat.“*

S tím úzce souvisí, dalo by se říci i deprivace sociální, neboť s pobytem ve vězení pan Petr podle svých slov ztratil nejen přítelkyni, ale i všechny známé a kontakty. Na otázku, jestli mu při návratu z vězení pomohli nějakí konkrétní lidé uvádí, že to mu musela pomoci matka, *„...jenomže mně nepomohla“*. Z kamarádů zmiňuje akorát jednoho, kterému den pomáhal v jeho sklenářství, a který mu poté za tuto výpomoc vyplatil 300 Kč.

„Víceméně to byla almužna, nechtěl sem si to ani od něho vzít, protože sem tam skoro nic neudělal, a viděl se, že se mi aspoň snaží, aspoň nějakým tím gestem, pomoci.“ Na otázku, jestli si třeba nenašel nový okruh známých v nové práci pan Petr říká: „No určitě. To jsou takoví známi k ničemu, že jo? Když ráno, vo sedmý zalezu do hospody, a vylezu vodsad' o půlnoci, a vidím jenom ty lidi v hospodě, to nejsou lidi, kteří by mně mohli nějakým způsobem pomoci nebo mně navíc třeba alespoň trošičku nějak poradit, nebo mě nějak obohatit, rozveselit aspoň. To jsou existence úplně ztracený.“

Přitom, jak uvádí, vztahům přikládá velký význam: „Ted' si rozhodně daleko víc vážím některých lidí. Ale ne jako konkrétně určitéch, konkrétně, z té doby, ale protože ve věznici se člověk hrozně naučí jednu věc – začne víc poznávat ty lidi. Ne na první pohled. Ale rychlejc odhadne charakter, daleko líp se dokáže vcítit do těch potřeb a tužeb toho druhýho a... to jsem neuměl tenkrát... Tenkrát jsem byl dost vestrej, měl jsem vostrý lokty. Myslel jsem, že to tak má bejt, protože to nás tady hltily všechny ty noviny – ti Američani, jak jsou ostrí obchodníci... A najednou já jsem zjistil, že to o tom není. Že radši já nebudu ostrej obchodník nebo něco takovýho, ale jenom, když ti lidi si mě budou vážit a budou mě mít rádi.“ Jak pan Petr uvádí, snaží se poznat co nejvíce lidí, neboť má pocit, že to jej osobně obohacuje, aniž by si od těchto kontaktů sliboval, že mu tyto kontakty přinesou nějaký jiný prospěch.

Zdá se, že důležitý je pro něj i vztah s přítelkyní. I když na otázku, zda ho přítelkyně nějak podporuje, nejprve uvádí, že spíše podporuje on ji a pomáhá jí s její prací, později v průběhu rozhovoru prohlašuje: „...prostě věří mně, věří mně hodně moc. Tak mi ani nikdo nikdy nevěřil, tak mě psychicky ani nikdo nikdy nepodporoval, jako ona.“

5. Jaká je jeho referenční skupina?

Zdá se, že referenční skupinu pana Petra bychom mohli vymezit na základě jeho dřívější pracovní aktivity, jak byla popsána výše. Pan Petr by zнова chtěl působit ve stejné oblasti, ale jak sám uvádí, je málo reálné, že takovou práci by sehnal.

Hovoří také o své vizi vzdálenější budoucnosti, můžeme říci – o svém vysněném způsobu života. Pan Petr sní o životě na vesnici, mimo město, o životě na velkostatku, kde by žil se svou rodinou. Tuto vizi však v průběhu rozhovoru střídá poněkud konkrétnější představa života a blíže nespecifikované práce v zahraničí.

6. Jaká je jeho představa spravedlivé sociální politiky ČR?

Na jednu stranu podle pana Petra stát určuje přísné normy, když se jedná např. o sociální dávky. Popisuje, že mu nebyl přiznán ani částečný důchod, a to i přesto, že se považuje za nemocného: „Tam nesplňuju žádný tabulky, jestli mám moc prstů nebo ruk, noh, nevím, podle čeho oni to berou.“ Rovněž, protože byl v pracovní neschopnosti celý rok, nemá, jak tvrdí již nárok na dávky nemocenský. „Takže já prostě musím, aj s kudlou v zádech, prostě chodit a někde klepat tím kladivkem... a vydělávat peníze. Aj kdyby mně bylo sebehůř.“

Na druhou stranu by podle pana Petra měla být politika státu aktivnější, zejména pak co se týče politiky zaměstnanosti. Především jako odpověď na otázku, kde pan Petr vidí kořeny své bezvýchodné situace, uvádí, že chyba je především to, že v ČR nefunguje trh práce. „Já Vám to vysvětlím třeba tak, že si představte že ta práce jsou vajíčka. Ty vajíčka jdete někam nakoupit. Třeba na tu tržnici. Ale my u nás nemáme žádnou tržnici, kde by se tady ta práce prodávala.“ Pan Petr nastiňuje vlastní představu řešení tohoto problému: „No, mělo by to fungovat tak, že ti lidi, místo toho, aby tady seděli na tym Úřadě práce a vypisovali ty stohy papírů, chlastali kafe

a kynuly tam ty ženský, tak by měli třeba chodit tu práci tak nějak kupovat k těm firmám, ne aby si ty firmy zadávaly semka nějaký požadavky, ale oni by měli chodit po těch firmách a tu práci tam vnucovat.“

7. Jaké jsou jeho strategie zvládnání nezaměstnanosti?

Od Úřadu práci si toho pan Petr příliš neslibuje. V době našeho rozhovoru se pan Petr šel na úřad teprve nahlásit. Říká sice, že se měl jít nahlásit již před měsícem, kdy jej propustili z nemocnice, ale myslel si, že si něco najde sám. Uvádí, že si např. sehnal místo číšníka, kde ale nemohl nastoupit i s ohledem na náročnou povahu zaměstnání – čtyřicetihodinové směny, byl by sám na celé zařízení, a na svůj zdravotní stav. Před svým ročním pobytem v nemocnici byl na Úřadu práce nahlášen tři měsíce. Jeho skeptický postoj k této instituci vyjadřuje i odpověď na otázku, jestli mu z ÚP něco nabídli. *„Židlu mně nabídli.“* Přesto počítá s tím, že na úřadu dlouho nezůstane a tak do týdne si něco najde. O jakou práci by se však mělo jednat pan Petr neupřesňuje. Jeho odpovědi jsou v tomto směru rozporuplné. Uvádí, že takovou práci, jakou by si představoval, v čem vyniká, nedostane díky svému záznamu v trestním rejstříku a nedostatečné kvalifikaci, takže na něj dle jeho názoru zbývá nějaká manuální nebo nejhorší práce. Zároveň také uvádí, že i jeho požadavky na práci se snižují. Jak říká: *„Mně už vy bylo úplně jedno, kolik by za to bylo peněz. Protože ať bych dělal jakoukoli práci, tak za ni dostanu furt víc, než dostanu tedka tady za to – za nic a nemusím přemejšlet celej den nad něčím – jak se zabavit.“*

Na druhou stranu je však z rozhovoru jasné, že úplně jakoukoli práci pan Petr zřejmě vykonávat nepůjde. Je to zřejmě zejména ve chvíli, kdy hodnotí své možnosti dozdělování nebo rekvalifikace. Na otázku, zda o tom přemýšlel, odpovídá: *„Jak se mám dozdělovat? Na instalatéra?“* O maturitě rovněž neuvažuje, neboť to by podle něj bylo příliš časově náročné: *„To chce všechno čas. Pokud chci něco vybudovat, tak musím veškerý svůj čas věnovat své práci. Abych si ji udržel, abych vydělal nějaký peníze. Pak už toho času na to dozdělování moc není. A když si představím, co bych měl před sebou...“* Tři roky by podle něj trvalo zvládnout maturitu – *„a neumím nic. Furt neumím nic. Furt mám jenom maturitu a tři roky práce“*.

Rovněž žádný rekvalifikační kurz nabízený Úřadem práce podle pana Petra nepřipadá v úvahu. Tuto možnost hodnotí následovně: *„Že bych se naučil na zedníka. Se realizoval jako zedník. Tak to tam nemusím chodit na rekvalifikaci. Můžu si vzít krumpáč do ruky a jít kopat s cigánama a vydělám si víc peněz, jak ten zedník. A to je co? To už je pak do konce života. Takovýdle mozoly na rukách a večer přijdu z práce mrtvej...“* Nejpravděpodobnější podle pana Petra je, že i s přítelkyní odjedou do zahraničí, neboť jak sám uvádí, nemá v brně možnost zůstat získat slušnou práci a rovněž i přítelkyně by raději odjela. Pan Petr říká, že právě ona jej nutí jít do ciziny. O pracovní nabídky do zahraničí se již pan Petr zajímá. Uvádí, že jako nejpravděpodobnější místo svého pobytu si vybrali Nový Zéland. Při otázce, jak si ale chce na nákladnou cestu vydělat se opět vyhýbá konkrétní odpovědi. Při otázce, zda by třeba dočasně mohla být tímto prostředkem manuální práce říká: *„To by mě asi za chvíli přešlo - někde takhle dva roky kopat. To asi není ta cesta správná. Ale potom je teda ještě možný si koupit tu knížku Jak snadno a rychle přijít k penězům.“*

Podle pana Petra by snad bylo možné i zaopatřit si vyšší kvalifikaci jiným způsobem. Přiznává dokonce, že v minulosti již v tomto směru *„podváděl“*, neboť při nástupu uvedl, že má střední ekonomickou školu. *„Oni teda, díky bohu, nechtěli vidět nějaké maturitní vysvědčení. No ale byl to podraz. Ale tak – škodu jsem žádnou nezpůsobil, takže i kdyby se na to přišlo, tak mě mohli žalovat, v podstatě...“* Z jeho vyprávění je jasné, že o tom uvažoval i ve své současné situaci: *„Mladá říká, že to nějak vyvedem, přes počítač. Ale já to nebudu riskovat.“*

Vždyť já su eště v podmínce a se tam stane náhodou nákej průšvih, oni to hoděj na mě a zjistěj, že prostě nemám žádný ty doklady. .. I když na druhou stranu je to moderní. To dneska dělá kde kdo.“

Co se týče konkrétnějších strategií, hledá si pan Petr aktivně inzeráty v novinách a sám pak obchází některé nabídky. Na své kontakty a známé již nespolehá, neboť, jak sám uvádí, téměř všechny kontakty ztratil během svého pobytu ve vězení a okruh jeho nových známých mu podle něj nemůže k zaměstnání dopomoci.

Pan Petr se v současné době nachází ve složité situaci. Téměř před rokem a půl se navrátil z výkonu trestu, v důsledku kterého, jak sám uvádí, „ztratil úplně všechno - od přítelkyně, přes všechny známý, přes všechny kontakty.“ K tomu se přidaly ještě zdravotní a psychické potíže, které vyústili v to, že pan Petr strávil rok v nemocnici. Před pobytem v nemocnici byl pan Petr bez zaměstnání tři měsíce, nyní, po návratu z ní, byl v době rozhovoru nezaměstnaný necelý měsíc. Práce je přitom podle pana Petra to, co má přispět k celkovému zlepšení jeho situace, zdravotního stavu i k psychické pohodě. Neboť, jak uvádí pan Petr, zaměstnání, zdraví, rodina a koníček jsou čtyři nejdůležitější věci v životě, životní opory. „*Takže to jsou čtyři nohy. Takže, když se jedna z těch čtyř noh nějak ulomí a je to špatný, tak na těch třech to ještě nějak drží, no ale, když člověk přijde o zdraví i o zaměstnání, tak už mu zbejvá jenom rodina a koníček, no a toho z nejhoršího nevytáhne. Určitě ne. Takže aspoň na ty tři nohy se postavit. A já se na ně postavím – jednou ranou dvě mouchy. Budu mít zaměstnání, a tím si spravím zdraví.*“

Mezi to, co v současné době pan Petr nejvíce postrádá, patří kromě finančních prostředků především nějaká smysluplná činnost, která by vyplnila jeho čas. Pan Petr se přitom cítí ve velmi bezvýhodné situaci, neboť mu v získání nějaké lepší práce brání kromě záznamu v trestním rejstříku i nedostatečná kvalifikace i vzdělání. Přitom podle něj vhodným řešením není žádný z rekvalifikačních kurzů nabízených Úřadem práce ani žádné jiné další dozdělávání. Takovou práci, jakou by chtěl nemá šanci, jak sám tvrdí, dostat, a na druhou stranu těžká manuální práce by pro něj znamenala ztrátu naděje na další budoucí vývoj. Často svou situaci hodnotí velmi skeptici, jako bezvýhodnou: „*Nakonec stejně zase skončím v kriminále. Zase vymyslím podvod a budu tam... Ale dohnali mě tam.*“ Nakonec přece jen uvádí, že si rychle hodlá vydělat na cestu do zahraničí, kam hodlá odjet i se svou přítelkyní, pravděpodobně na Nový Zéland. Ovšem způsob, jakým si hodlá konkrétně vydělat, pan Petr rovněž neuvádí.